

Ж. го погледна съ гнѣвъ въ очитѣ, па отговори:

— Това е една срамотна маневра. по-добрѣ да се не говори за нея, — и той неволно се прѣкръсти, понеже се кръстехъ и другитѣ.

— Значи, сичко е било клюки и бесчестна интрига, за да се развали свадбата? Азъ сега си обяснявамъ и намирамъ естествено вече радостта па момъка и момата.

— Какви клюки и интриги говорите? — попита съ очудване чиновникътъ. — Тука нищо подобно нѣма. Сичкото безобразие произлѣзе отъ страна на годеника. Прѣдставете си, господинъ Кардашевъ: свадбата трѣгва за черква съ булката, съ кумътъ; пайтонътъ стои прѣдъ портата на годеника, за да трѣгне и той къмъ черква. Бяви се нѣщо, не трѣгва. Чакатъ го тука — свадбата, попове, народъ, — не иде. Иде отъ негова страна човѣкъ и вика дѣда му, тоестъ бащата на годеницата. Ние трѣгваме заедно съ него — право у майора. Намираме го готовъ. — Що се майте? Хайде! — Веднага, — казва. Па се обръща къмъ бащата безъ забикалка: — Дѣдо, дружба — дружба, служба — служба: да си говоримъ открито. Трѣбватъ ми, сега, на тази минута, двѣ хиледи наполеона! Г-нъ С. се чуди какво е това нѣщо! Не иска да вѣрва ушитѣ си. Майорътъ, като се разсърди, като тупна съ крака: — Двѣ хиледи наполена! искрѣска той, — да ми начетешъ тука, сега ей!... Инакъ, иди си земи дъщеря си и я заведи у васъ. Азъ безъ пари жена не зимама!... Търси други глупци... — А бе що е бе? Нѣмамъ тие пари сега... По-малко... Сичко каквото имамъ е ваше, е твое! Що правишъ ти! — Двѣ хиледи наполеона, бодка по-долу небива! Клетиятъ С. заплаква. Прободи го съ ножъ тоя човѣкъ...

— И вие го незаплюхте, и не си излѣзохте? издума възмутений до глѣбинитѣ на душата си Кардашевъ.